

Изтегна се на заляната от слънчеви лъчи полянка, изкара букварчето си и засрича. Той чуваше гласа си... и изведнаж думата. А заедно с това и значението на думата. Тя говореше, Петю скачаше от радост...

Следният вечер не го бѣ страхъ вече. Свикна. Каточе бѣ роденъ срѣдъ Балкана. Четенето напредваше. Следъ това той вземаше пръчка и се учеше да пише върху пѣсѣка край изворчето. Леко му се удаваше. И не мислѣше за друго. Въ торбичката се намираха още малко хлѣбъ и сушени плодове.

Обичаше сѣщо да се разхожда изъ гората и наднича задъ дървета и канари. Веднажъ дочу нѣкакъвъ познатъ крѣсъкъ, който идѣше отъ гжстия шубракъ. Ослуша се. Надникна. Трепна отъ това, което видѣ. Кокошка. Откъде бѣ дошла тя? Дива трѣбва да е. Тя изхвъркна подплашено, а Петю се наведе и събра отъ леглото ѝ нѣколко яйца. Огънь нѣмаше, затуй се принуди да пие яйцата сурови. Всѣки обѣдъ той намираше по едно гоппо яйце на това мѣсто. Хубаво се живѣеше на свобода въ гората.

Освенъ заниманието съ букваря, Петю се грижеше и за чистотата и здравето на тѣлото си. Кпѣше се въ топлитѣ дни, а всѣка заранъ правѣше разни движения съ рѣце и крака, играеше гимнастика. Скачаше съ дълга тояга, дигаше тежки камъни или, полегналъ голъ на тревата, правѣше слънчеви бани. Следъ обѣдъ се катерѣше по дърветата. Увисваше по клонитѣ и махаше крака. Скачаше. Тѣлото му бързо укрепна. Мускулитѣ заякнаха. Стана гѣвкавъ, подвиженъ.

Веднажъ дочу гѣсенъ на шурецъ. Той четѣше унесенъ и тази пѣсенъ му бъркаше. А може би, шурецътъ се подиграваше на неговитѣ усиленни занимания и го дразнѣше.

— Спри, шурчо, не виждашъ ли, че чета? — обърна се той къмъ стѣблото, дето бѣ кацнало животинчето.

— Не искамъ и да зная! — думаше напукъ шурецътъ и продължаваше да тегли лѣкъ по цигулката си.

— Спри, ленивецо, на тебе казватъ! — и той замагна съ камъче, за да го прогони.

Шурецътъ само пропѣлъзѣ на другата страна на стѣблото и продължи да скърца на една струна.

Единъ гарванъ, като чу пѣсенъта му, спусна се и кацна на високия букъ, надъ главата му. Той го дебнѣше и искаше да го изяде. Шомъ отново се стрелна съ отворенъ клонъ, за да го налага, шурецътъ примрѣ отъ страхъ и за мигъ изгуби съзнание. Благодарение на Петю, който прогони гарвана, животътъ му бѣ спасенъ. Но пѣсенъта му замлъкна завинаги. Виждаше се по пожълтѣлото му лице, че страхътъ продължаваше да го държи въ пленъ.

Петю разбра всичко и почна да го дразни:

— Шурчо, що така линѣешъ

И престана вече да пѣешъ?

— Петю, бѣхъ къмъ тебъ нахаленъ, Но сега съмъ благодаренъ.

Василь Дунавски

Въ мечата пещера

Романъ за деца и юноши (5)

— Това бѣше мой дългъ. Дожалѣ ми за тебе, — каза Петю.

— Отсега нататкъ ще ти бжда другаръ. Искашъ ли, Петю? — попита шурчето.

— Разбира се, че искамъ. Само че, бжди благодаренъ.

— Ще бжда, ще те слушамъ. Ще пѣемъ и ще играемъ и двама ще мечтаемъ!

— Слушай тогава, да ти прочета нѣщо. Ти трѣбва да се учишъ като менъ.

— Ще се уча, шомъ казвашъ.

— Тукъ има една пѣсенъ, писана нарочно за тебе. Слушай! И той му прочете пѣсенъта за шурчето.

И тъй, тѣхната дружба бѣ сърдечна и здрава. Когато единиятъ четѣше, другиятъ слушаше; запѣеше ли пѣкъ шурчето, Петю се унасяше въ сладостни мечти и жадуваше за широкия свѣтъ, който го блазнѣше съ своитѣ скрити и неизпитани още наслади.

Храната вече се превършваше. Петю се видѣ принуденъ да търси.

— Кжде ли ще намѣримъ храна, шурчо?

— Не знамъ, Петю, и не ми стига ума. Но тамъ, въ дола на планината има кошара. Само че стопанинътъ е много лошъ човѣкъ...

— Да опитаме, шурчо.

— Да опитаме, може би, пѣкъ да получимъ нѣщо.

Тръгнаха да дирятъ кошарата. Твърде много се лутаха изъ гжсталацитѣ. Шурецътъ скачаше пѣргаво, като вземаше по нѣколко метра наведнажъ, но Петю взе да се уморява. Нѣмаше край този пѣтъ, който кривуличеше като змия.

Мръкваше се. Страхуваха се да не забъркатъ пѣтя и Петю каза:

— Тукъ ще преспиме, а утре рано ще потеглимъ отново.

— Добре, както кажешъ, — рече шурецътъ.

Петю се вмъкна въ една хралупа.

— Чакай, Петю! Недей още влиза.

— Защо?

— Тукъ е сѣнчесто, дълбокъ долъ е.

— Че какво отъ туй?

— Азъ ще влѣза първи, да провѣря.

Петю го послуша. Когато шурчо излѣзе, тихо пошепна:

— Бѣгай да бѣгаме. Шгъ!

— Защо? — попита съ пресъхнали устни Петю.

— Усойница змия живѣе тукъ.

— Да отидемъ тогава тамъ, на оная скала. Или да се скриемъ въ тази хралупа?

— Тамъ извира вода.. ще се простудишъ.

Шурчо се отдѣли за малко, но скоро се провикна:

— Хей, Петю, ела тукъ. Намѣрихъ чудесно мѣсто за ношуване.

— Не те виждамъ, шурчо.

— Върви насамъ, право по гласа ми. Стой! Тукъ съмъ. Ела вжтре.

— Хубаво е, — каза Петю. — Но да имаше нѣщо да хапнемъ.

— Спи сега, па утре ще търсимъ храна.

— Ти казваше, че тукъ наблизомало кошара. Кжде е тя.

— Шомъ се съмне, ще я намѣримъ.

На сутринъта тѣ забелязаха кошарата и се отправиха къмъ нея. Отъ тамъ долиташе нѣкаква караница. Стопанинътъ се караше съ зълъ гласъ на жена си. Петю поклати тѣжно глава.

— Не ми се вѣрва да сполучимъ, шурчо.

— Опитай се. Може би, сърдцето му ще бжде добро за насъ.

Тогава Петю се провикна отъ далече:

— Хей, чичо, можешъ ли ни продаде малко хлѣбъ?

— Не съмъ фурнаджия и не продавамъ! — отвърна ядно мжжътъ.

— Но азъ имамъ пари, чичо, ето ги!

— Не продавамъ! — повторно викна той и насѣска голѣмото овчарско куче: — Шарко, дрѣжъ!

Кучето бѣсно се нахвърли върху бѣгашия Петю. Още малко и щѣше да го захлѣпне съ остритѣ си зѣби. Но шурецътъ бързо се изхитри. Съ единъ смѣлъ скокъ се намѣри на Шарковото ухо и бръкна съ дългия си кракъ въ него. Шарко почувствува остъръ сърбежъ въ ухото си и започна да върти глава, да се отърси и търкала по земята. Така Шурчо спаси своя малъкъ приятелъ.

— Проклето псе, брей! — рече той, като скочи на рамото на Петя.

— Проклето, да. Ами сега? Отъ гладъ ще се умира.

— Нѣма да дойде до умирачка, — успокои го шурецътъ.

— Какъ нѣма да дойде?

— Тукъ има киселецъ. Яжъ и ще наситишъ малко гладния си стомахъ. Ако пѣкъ не ти стигне, ето ти отъ тѣзи крехки букови листа. Тѣ сждобри за ядене и държатъ ситостъ.

— А-ха! Киселецъ! — оокори очи Петю. — Много добре. Но хлѣбътъ, шурчо, е по-друго, нали?

— Не съмъ опитвалъ.

Тѣ седнаха наблизомало до кошарата, при сипея, който се свличаше до дълбокия долъ. Остри камъни се търкаляха надолу и съ шумъ падаха въ рѣкичката.

Презъ гжститѣ листа на лещака тѣ забелязаха жената на злия човѣкъ отъ кошарата. Тя държеше въ скута си тригодишно дете, което по едно време слѣзе и трѣгна къмъ брѣга на дола. Тамъ зѣеше страхотна бездна и издаваше миризма на лешъ отъ овцитѣ, които бѣха паднали тамъ и намѣрили смъртъта си. Майката на детето пѣкъ трѣгна къмъ пещъта, дето се изпичаше хлѣба ѝ.

Като отвори капака на пещъта, тя видѣ, че бѣ още рано за изваждането на хлѣба. Сетне изведнажъ трепна и сърдцето ѝ силно заби.

— Детето ми! Кжде отиде детето ми? — писна тя и се затича назадъ.

(Следва)